

Homilie Mgr. J. van den Hende, Katholieke jongerendag 8 november 2009

Vandaag hebben we vaak de oproep *Durf te leven* gezien en gehoord! *Durf te leven*, het klinkt als een uitdaging, zo van: *Leef eens als je durft* of: *Jij leven? Dat durf je toch niet!* Maar we moeten ons niet meteen uit de tent laten lokken door te zeggen: *Natuurlijk durf ik te leven!!*

De vraag moet allereerst zijn: Durf te leven: over welk leven gaat het? Wat is dat: leven? Wat voor soort leven? Dat is bepaald niet een-twee-drie gezegd: een luizenleven? Een hondenleven? Of: leven als god in Frankrijk?

Durf te leven. Ik weet zeker dat het op deze Katholieke jongerendag niet gaat om een platte beschrijving van wat leven is, bijvoorbeeld leven is een kwestie van adem halen...

We zijn vandaag naar deze jongerendag gekomen als mensen van geloof. We mogen deze eucharistie vieren als leerlingen van Jezus. Als wij de uitnodiging *durf te leven* echt willen beantwoorden, dan kunnen we het best te rade gaan bij Gods Woord, de heilige Schrift en een duik nemen in de Catechismus van de Kerk. In de Bijbel wordt veelvuldig over leven gesproken. En de Catechismus van de Kerk legt ons uit wat de volle betekenis van leven is.

Als wij in het licht van ons geloof oog krijgen voor de diepe betekenis van leven, dan leren we ook te zien wat leven *niet* is: leven staat niet op zichzelf, leven is niet ons bezit, leven is niet het product van mijn inspanningen, leven is niet een toevallige samenloop van omstandigheden. Maar laten we vandaag vooral benadrukken wat leven *wél* is, waar het in het geloof om gaat als we zeggen: wij durven te leven!

Al vanaf de eerste bladzijde van de Bijbel, in het boek Genesis, wordt aan ons verkondigd dat het God is die het leven heeft gemaakt. Dat God ons - mensen - tot leven heeft geroepen. De Catechismus sluit daarbij aan en zegt dat het menselijk leven vanaf zijn oorsprong getekend is door Gods scheppende activiteit. Het menselijk leven heeft voor altijd een speciale relatie met de Schepper. God alleen is de meester van het leven, vanaf het begin tot het einde (KKK n. 2258).

Natuurlijk is het ons geraden om hier op aarde te blijven ademen, maar het is God die ons allereerst de levensadem heeft gegeven, heeft ingeblazen. Durven we ons leven te zien als iets dat niet van ons zelf is maar een geschenk van God? Durven we het aan om niet langer te dromen van een maakbaar leven waarin we als mens zelf middelpunt, begin en einde zijn?

Als christen durven leven betekent dat je je leven als mens in verband brengt met God die onze Maker is en die de bezieling is van ons menselijk bestaan. Durven leven in geloof betekent ook dat we ons bestaan als mens als een opdracht van God beschouwen. Durven leven als kind van God betekent dat je ten diepste gelooft dat het leven van iedere mens een bestemming heeft. God heeft een bedoeling met ieder van ons. Iedere mens wordt geroepen om in verbondenheid met God te leven.

Nog eens de Catechismus: De diepste grond van de waardigheid van een mens is de roeping van de mens tot gemeenschap met God. Vanaf de geboorte wordt een mens uitgenodigd tot een dialoog met God. Pas als we als mens beseffen dat we bij God horen als onze Schepper, pas als we de liefde van God leren kennen in ons leven, pas dan hebben we de waarheid en de betekenis van het leven leren kennen (KKK n. 27).

Ons geloof zegt dus dat God aan het begin staat van ons leven. Hij heeft ons gemaakt en God zag dat het goed was.

Toch kunnen we niet beweren dat ons leven als mens in het hier en nu altijd volmaakt is. Integendeel, ons menselijk leven wordt vaak getekend door eigengereidheid. Door afstand te nemen van God, door onze zonde is ons leven broos en kwetsbaar geworden.

We zijn sterfelijk. Veel mensen hebben maar al te vaak de ondervinding dat hun leven aan een draadje hangt. In de 1^e lezing (1 Kon. 17, 10-16) hoorden we dat een weduwe met haar zoon de hongerdood nabij zijn. De weduwe zegt: ons wacht de dood. De profeet Elia echter spreekt de belofte uit dat het God, de Heer van al wat leeft, bepaald niet onverschillig laat als mensen dood gaan, dat de God van Israël het leven juist wil behoeden en bewaren.

Op grond van Gods Woord kunnen we zeggen dat *durven leven* als mens met God vraagt dat wij ons *durven* toevertrouwen aan God die de Heer is van ons leven. *Durven leven* betekent dat we ons leven in Gods hand *durven* leggen - wat er ook gebeurt. In het evangelie - de woorden van Jezus - stond te lezen dat een arme weduwe *alles waar ze van leven moest* in een offerkist van de tempel wierp (Mc. 12, 42-44).

En, hebben we vandaag ook goed gehoord hoe God zelf alles geofferd heeft voor ons mensen? Dat stond in de 2^e lezing (Hebr. 7, 23-28). Jezus Christus, Gods Zoon is mens geworden. Hij maakte zich klein om ons leven te delen. Hij heeft uiteindelijk zijn leven gegeven aan het kruis. Na zijn dood is Christus opgestaan, Hij is verrezen. Hij heeft voor ons opnieuw de weg naar het eeuwig leven opengemaakt.

En waarom? Omdat ons leven als mens door God niet bedoeld was als een doodlopende weg. Ons leven als mens heeft een bestemming. We worden opgeroepen om als mens de weg van het evangelie te gaan. Kijk maar in het evangelie van vorige week zondag (Mc. 12, 28b-34). Daar noemt Jezus met nadruk de twee voornaamste geboden voor ons als mensen van geloof, namelijk bemin God met heel je hart, ziel, verstand en kracht, bemin je naaste als jezelf.

Tot slot zou ik nog wel een aantal directe vragen aan jullie willen stellen, juist in het licht van de uitnodiging *Durf te leven*.

Geloof je echt dat jouw leven een geschenk is van God?

Durf jij op zoek te gaan naar Gods bedoeling met jouw leven?

Ben jij bereid om uiteindelijk te antwoorden op de roepstem van God?

Durf jij te doen wat de Heer in jouw hart heeft gelegd als opdracht voor je leven?

Ben je zuinig op je band met God, of beter gezegd: ben je zuinig op Zijn verbond met jou?

Durf je je zonden te erkennen en te belijden om steeds opnieuw Gods vergeving te ontvangen?

Wil je in je leven van alledag een instrument van God zijn: in wat je denkt, doet en zegt?

- dan wordt zichtbaar dat je als mens geschapen bent naar Gods beeld (Gen. 1, 27).

En durf je toe te geven dat je in je leven daarbij steeds weer Gods kracht en inspiratie nodig hebt, en de gemeenschap van de Kerk?

Als bisschop heb ik een wapenspreuk mogen kiezen, een motto. Ik heb destijds gekozen voor woorden uit de Bijbel, uit de lofzang van Zacharias. In het Latijn gezegd: sine timore serviamus illi. In het Nederlands: dat wij God mogen dienen zonder vrees (Lc. 1, 74).

Met jullie allemaal ben ik als bisschop, en de andere bisschoppen hier aanwezig, geroepen om in mijn leven God te dienen, zonder bang te zijn. Voor God leven zonder bang te zijn. Als je 't mij vraagt is dat pas echt *durven leven!* Amen.